

een
woelige
gemeente

woelige gemeente, waarvan je het leven probeert mee te leven, waarin je probeert een beetje met hen solidair te zijn, je te interesseren voor wat hen bezighoudt, met wat er allemaal op hen afstormt. Je ontmoet ze soms op wat vreemde plaatsen, in een café, bij de bar of ook gewoon op hun kamer; ook op vergaderingen, in werkgroepen en op catechisaties. Je zit, zo al niet in de nachtploeg, dan toch wel in de „late” ploeg. En je kunt toch niet zo erg vaak uitslapen, want er moet gelezen worden. Je hoeft echt niet álles te weten of van alles te studeren, omdat je „studentengemeente” uit alle studierichtingen afkomstig is, maar je moet het „klimaat” kennen, waarin ze leven en werken. Daarom kun je er ook niet onderuit je bezig te houden met hun gewone problemen van huisvesting en „hoe je er financieel moet komen, nu het beuzenbeleid je in het nauw heeft gedreven”.

En niet zo zelden komt de vraag te voorschijn, hoe je met je meisje leven zal of met je vriend. En: wat moet je doen, als je ouders hardnekkig zeggen: „Trouwen? Geen sprake van! Eerst je studie afmaken. Wij zijn ook vijf jaar of langer verloofd geweest en er is niets gebeurd, dus...”

Ja, wat „dus”? Was 1937 gelijk aan 1967? De lezer begrijpt wel, dat je daar ook de handen vol aan kunt hebben en wat zouden veel ouders al hélpén (zonder zomaar met alles bij voorbaat akkoord te gaan) als ze zich maar eens verplaatsten in het leven van hun dochter in Amsterdam, op een kamer (tje), in een stad vol mogelijkheden en met véél jongens, leuke, fijne, speelse en niet altijd verantwoordelijke jongens. En de vriendin van de dochter heeft een vriend en ze staat hem alles toe; maar uw meisje heet weinig toeschietelijk. Of je bent samen jaar in, jaar uit op kamers in Amsterdam, verloofd en je eet samen en je trouwt niet: pa en ma willen het niet, maar, wat doe je?

Jammer dat je in té weinig gevallen er in slaagt een goede persoonlijke verhouding op te bouwen; je komt altijd tijd tekort: achthonderd alleenstaanden is veel! Fijn dat er een team ouderlingen is, dat meedoet! Zij kunnen echter ook niet alles en in Amsterdam is de studentenwijkkerkeraad altijd onderbezét, omdat ook de gewone wijkkerkeraden in de grote stad zo in-compleet zijn. Dan mobiliseer je de studenten zelf en het is verrassend hoevelen je medewerkers willen zijn, en... hoe goed ze het doen!

Zo werk je, en preek je, het liefst dan toch voor die groep, die je zo'n beetje kent en zo nu en dan vier je met hen het avondmaal en je ziet „hem” en „haar”, en... zo waar, „hij” is er ook! En je rijdt door de stad, zit vast op een gracht en je trouwt buiten de stad, het zóveelste paar met een preek, die „zijn” of „haar” dispuut nog niet heeft gehoord.

En soms moet je naar het ziekenhuis; er kreeg er weer één een verkeersongeluk; en een enkele keer moet je er een begraven; hij stierf of ook verliet het leven, omdat hij het niet meer áán kon, zó eenzaam, zó van allen verlaten, in een stad die druist van de mensen.

En je vergadert met commissies en raden en conventen... en een enkele keer ga je uit met je vrouw, in ieder geval als het studentenorkest zijn jaarlijks concert geeft, aan het slot van zijn tournee, in Amsterdam, heerlijk Amsterdam!

Ds. J. Hessels Mulder